

ἀμέρωτα ἐπίρρ. (I) Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀμέρωτος (I).

Πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἡμέρας: Ἀμέρωτα ἤρθαμε.
Ἀμέρωτα εἶναι.

ἀμέρωτα ἐπίρρ. (II) Λεξ. Δεῆκ ἀνημέρωτα Πόντ.
(Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀμέρωτος (II). Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.
Τὸ ἀνημέρωτα καὶ παρὰ Βάιγ.

Ἀγρίως ἐνθ' ἀν.: Ὁ πάρον ἐμαῖξεν ἄγρᾶ κί ἀνημέρωτα
(ὁ γάττος ἐφώναξε κτλ.) Χαλδ. Συνών. ἄγρια.

ἀμέρωτος ἐπίθ. (I) Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μερωτός <μερώ-
νω (I).

Ὁ μὴ καταληφθεὶς ὑπὸ τῆς ἡμέρας: Ἀμέρωτοι ἤρθαμε.
Συνών. ἀξημέρωτος.

ἀμέρωτος ἐπίθ. (II) ἀνημέρωτος Πόντ. (Κερασ.
Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. κ.ά.) — Λεξ. Αἰν. ἀνημέρωτος Πόντ.
(Τραπ.) — KDieterich Südl. Sporaden 44 ἀλημέρωτος
Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) ἀμέρωτος κοιν. ἀμούρουτους Λυκ.
(Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μερωτός <μερώνω
(II), παρ' ὃ καὶ μουρών-νου. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.
Περὶ τοῦ τύπ. ἀνημέρωτος, ὅς καὶ παρὰ Πορτ., πβ. ἀ-
στερητ. 1 δ καὶ ΓΧατζιδ. MNE 1,138 καὶ ἐν Ἀθηνῶν 28
(1916) Λεξικογρ. Ἀρχ. 22, περὶ δὲ τοῦ ἀνημέρωτος πβ.
KDieterich ἐνθ' ἀν. Διὰ τὴν ἀνομ. ἐν τῷ τύπ. ἀλημέ-
ρωτος πβ. ἀνεμίδα-ἀλιμίδα κττ.

1) Ὁ μὴ τιθασευθεὶς, ὁ ἀδάμαστος καὶ ἄγριος, ἐπὶ
ζώων καὶ ἀνθρώπων Κάρπ. Μεγίστ. Πόντ. (Κερασ. Κο-
τύωρ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. κ.ά.) Σύμ. Τῆλ. — Λεξ. Δεῆκ Περίδ.
Αἰν. Ἡπίτ.: Ἀγρον κί ἀνημέρωτον θερίον! (ἐπὶ παιδίου
λίαν ἀτάκτου) Κερασ. Ἀγρον κί ἀνημέρωτον ἐέντον (ἔγινε)
Κοτύωρ. Ἀμέρωτον παιδί Σύμ. || Ἄσμ.

Σαρακηνὸς τοῦ πάντηξεν, ἀμέρωτον θερίο

Κάρπ. β) Ὁ ὑπὸ θυμοῦ ἢ ἀσθενείας ἔχων τὴν ὄψιν
ἀγρίαν Πόντ. (Κερασ.) γ) Ὁ μὴ ὑποβληθεὶς εἰς τὸν
ζυγὸν διὰ τὴν ἡλικίαν Θῆρ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.):
Βόιδι ἀμέρωτο Μάν. || Ἄσμ.

Μικρὸς ἐκαβαλλίκεψε ἀμέρωτο μουλάρι

Θῆρ. δ) Ὁ μὴ ἐμβολιασθεὶς Μέγαρ.: Γορτοῖα ἀμέρωτη.
Πβ. ἄγριος Β 1. 2) Ὁ κλαίων ἀδιαλείπτως, ἀπαρηγό-
ρητος Ἡπ. Θράκ. (Σαρκεκλ.) Καπ. (Σιλ.) Λυκ. (Λιβύσσ.)
Νίσουρ.: Τ' ἀπόκογᾶ κ' εἰν' ἀμέρωτο μέρα νύχτα (ἐνν. τὸ
ἀπογαλακτισθὲν βρέφος) Ἡπ. Τὸ παιδί εἶναι ἀμέρωτο
αὐτόθ. || Ἄσμ.

Παῖδι ἔχουμε 'ς τὸ νανοῦδ' ἀμέρωτο καὶ κλαίει

(νανοῦδ' = λίκνον) Σιλ. 3) Πολυλόγος Πόντ. (Τραπ.)

ἀμέσαχτος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μεσαχτός <με-
σάζω.

Ἡ μήπω διανύσασα τὸν ἡμισὺν χρόνον τῆς κυοφορίας,
ἐπὶ ἐγκύου γυναικός.

ἀμεστιὰ ἢ, ἀμάρτ. ἀμισιὰ Ἰμβρ. Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄμεστος.

Περιληπτικῶς οἱ μὴ ἐπαρκῶς μεστοὶ δημητριακοὶ καρ-
ποί, οἱ ἰσχυροὶ κόκκοι τοῦ σίτου, κριθῆς κττ.: Φέτον τοῦ

κ' θάρ' μας γένη γούλον ἀμισιὰ (κ' θάρ' = κριθή. γένη = εἶναι.
γούλον = ὄλον) Σαμοθρ. Τοῦ κοσκίν'σα τοῦ σ' τάρ' κ' ἔβγαλα
ἓνα θ'νάκ' ἀμισιὰ Ἰμβρ. Ρίξι τσ' ὄρθις κάμμιὰ χούφτα
ἀμισιὰ (ὄρθις = ὄρνιθες) αὐτόθ. Πβ. ἀμεστιὰ.

ἀμεστιὰ ἢ, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄμεστος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ίλα.

1) Ἄωρος στάχυς ἢ ὀπώρα. Πβ. ἀμεστιὰ. 2) Οἶνος
ἀπὸ σταφυλῶν οὐχὶ τελείως ὠρίμων.

ἀμέστιος ἐπίθ. Νίσουρ. Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄμεστος καὶ τῆς καταλ. -ιος. Διὰ τὸν
σηματισμὸν πβ. κοῦφος-κούφιος κττ. Ἰδ. ΓΧατζιδ.
ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 9 (1912/3) 42 κέξ.

1) Ἐπὶ δημητριακοῦ ἐν γένει καρποῦ, ὁ μὴ ὠριμάσας,
ὁ μὴ γενόμενος μεστός ἐνθ' ἀν.: Ἀμέστια 'ν' τὰ κοκκιὰ
Νίσουρ. 2) Μεταφ. οὐχὶ ὠριμος δι' ἐργασίαν, τρυφερός,
ἀβροδίατος, ἐπὶ ἀνθρώπου Νίσουρ.: Ἀμέστιον παιδί.

Πβ. ἄμεστος, ἀμέστωτος.

ἄμεστος ἐπίθ. σὴνηθ. ἄμιστους βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. μεστός. Ἡ λ. καὶ
παρὰ Σομ. Πβ. τὸ ἐν πατύροις ἄμεστος γῆ = πιθανῶς
λεπτόγειος γῆ.

1) Ὁ οὐχὶ μεστός, οὐχὶ ὠριμος, ἐπὶ σιτηρῶν καὶ καρ-
πῶν ἐνθ' ἀν.: Σταφύλιμα ἄμεστα Πελοπν. (Μάν.) Σ' τάρ' ἄμι-
στον Θράκ. (Μάδυτ.) Ἀμεστα κοκκιὰ Χίος. 2) Ἀδύ-
νατος, ἰσχνός, ἐπὶ παιδίου Πελοπν. (Λακων.): Ἀμεστο παιδί.
Πβ. ἀμέστιος, ἀμέστωτος.

ἀμεστοσύνη ἢ, Λεξ. Κομ. Δεῆκ Βλαστ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄμεστος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-οσύνη. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Ἐλλειψις ὠριμότητος, ἄωρία. Πβ. ἀμεστοσιὰ.

ἀμεστοσιὰ ἢ, Ρόδ. — Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀμέστωτος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἡ μὴ τελεία ὠρίμασις, ἐπὶ δημητριακοῦ καρποῦ.
Πβ. ἀμεστοσύνη.

ἀμέστωτος ἐπίθ. πολλαχ. ἀμέστοντους βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μεστωτός <με-
στώνω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ὁ οὐχὶ ὠριμος, ἄωρος, ἐπὶ δημητριακῶν καὶ ἄλλων
καρπῶν ἐνθ' ἀν.: Τὸ κριθάρι ἐπόμεινεν ἀμέστωτο, γιατί δὲν
ἤφαι νερό νὰ μεστώση Κρήτ. Ἀμέστωιὰ 'ναι τὰ κοουσιὰ
Μεγίστ. 2) Μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπου καὶ ἰδίᾳ νέου, ὁ οὐχὶ
ὠριμος δι' ἐργασίαν Κρήτ. Μεγίστ. Ρόδ.

Πβ. ἀμέστιος, ἄμεστος.

ἀμέσως ἐπίρρ. λόγ. κοιν. ἀμέσους Στερελλ. (Ἄρτοτ.
κ.ά.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίρρ. ἀμέσως.

Παραχρημα, εὐθύς, ἀμελλητί, κοιν.: Πάω καὶ θὰ γυ-
ρίσω ἀμέσως. Ἀμέσως σήμερα θὰ γράψω. Τώρα ἀμέσως!

ἀμετάβγαλτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀμιτάβγαλτους Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *μεταβγαλτός <με-
ταβγάλλω.

Ὁ μὴ ἀποσταχθεὶς δῖς: Ἀμιτάβγαλτου ρακί.

